

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS
2004 m. liepos 7 d. *

Sujungtose bylose T-107/01 ir T-175/01

Société des mines de Sacilor — Lormines SA, įsteigta Puteaux (Prancūzija), iš pradžių atstovaujama advokato G. Marty, vėliau – advokato R. Schmitt,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Rozet ir L. Ström, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

dėl ieškinio dėl neveikimo ir subsidiariai dėl ieškinio dėl panaikinimo, susijusio su Komisijos atsisakymu patenkinti ieškovo skundą, kad būtų konstatuota, jog nustatydamą tariamą per didelius mokesčius už kasyklų koncesijos nutraukimo ir atsisakymo procedūrą Prancūzijos Respublika pažeidė AP 4 straipsnio b ir c punktus bei 86 straipsnį,

* Proceso kalba: prancūzų.

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Legal, teisėjai V. Tiili ir M. Vilaras,
sekretorius: J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir 2004 m. vasario 18 d. įvykus posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

¹ AP 4 straipsnyje nurodyta:

„Nesuderinamomis su bendrąja anglių ir plieno rinka pripažįstamos ir dėl to, kaip numatyta šioje Sutartyje, Bendrijoje panaikinamos ir draudžiamos šios priemonės:

<...>

- b) gamintojus ir vartotojus diskriminuojančios priemonės bei praktika, ypač dėl kainų, tiekimo terminų ar transporto tarifų ir sąlygų, taip pat kliūtys, trukdančios pirkėjui laisvai pasirinkti tiekėją;

- c) valstybių teikiamos subsidijos, parama ar specialiai įvesti mokesčiai;

<...>“

2 AP 33 straipsnyje numatyta:

„Teisingumo Teismui yra teisingos bylos pagal valstybių narių ar Tarybos ieškinius dėl Komisijos sprendimų ar rekomendacijų paskelbimo negaliojančiais dėl nežinybingumo, procedūrinių klaidų, šios Sutarties ar kurio nors teisės akto taikymo pažeidimo ar įgaliojimų viršijimo. Tačiau Teismas neturi teisės nagrinėti situacijos, atsiradusios dėl ekonominių faktų ar aplinkybių, vertinimo, kuriuo remdamasi Komisija priėmė sprendimą ar pateikė rekomendaciją, išskyrus atvejus, kai įtariama, jog Komisija viršijo savo įgaliojimus ar akivaizdžiai nesilaikė šios Sutarties ar jos taikymą reglamentuojančių teisės aktų nuostatų.

48 straipsnyje nurodytos įmonės ar asociacijos turi teisę tomis pačiomis sąlygomis iškelti bylą dėl joms taikomų individualių sprendimų ar rekomendacijų bei dėl bendrų sprendimų ar rekomendacijų, priimtų, jų nuomone, viršijant įgaliojimus, ir turinčių joms įtakos.

<...>“

3 Pagal AP 35 straipsnį

„Visada, kai šioje Sutartyje ar jos įgyvendinimo taisyklėse reikalaujama, kad Komisija priimtų sprendimą ar pateiktų rekomendaciją, o ji neatlieka šios savo pareigos, valstybės, Taryba, įmonės ar asociacijos, atsižvelgdamos į konkretų atvejį, aptaria šį klausimą su Komisija.“

Tas pat taikytina tada, kai Komisija, turinti šia Sutartimi ar jos įgyvendinimo taisyklėmis suteiktus įgaliojimus priimti sprendimą ar pateikti rekomendaciją, to nepadaro ir taip piktnaudžiauja savo įgaliojimais.

Jeigu po dviejų mėnesių Komisija nepriima jokio sprendimo ar nepateikia jokios rekomendacijos, per mėnesį Teisme gali būti iškelta byla įtariant atsakius priimti sprendimą; apie tai sprendžiama iš tylėjimo konkrečiu klausimu.“

4 AP 80 straipsnis nustato:

„Šioje Sutartyje „įmonė“ reiškia bet kurią anglių ar plieno pramonės įmonę, esančią teritorijose, nurodytose pirmoje 79 straipsnio pastraipoje, o pagal 65 ir 66 straipsnius ir informaciją, reikalingą tiems straipsniams taikyti, – bet kurią įmonę ar agentūrą, nuolat užsiimančią produkcijos platinimu, bet ne pardavimu vietiniams vartotojams ar smulkiųjų amatų pramonės šakoms.“

Bylos aplinkybės

- 5 Ieškovė, *Usinor* dukterinė įmonė, kuri tuo metu vadinosi *Lormines*, buvo įsteigta 1978 m., kad perimtų *Sacilor* geležies kasyklų Lotaringijos regione koncesijas ir nuomą. 1982 m. nacionalizavus kontroliuojančią bendrovę, ji tapo valstybine įmone. Atsižvelgiant į geležies rūdos gavybos šiame regione sumažėjimą, 1991 m. Prancūzijos vyriausybė nusprendė sustabdyti gamybą. Paskutinės ieškovės geležies kasyklos nutraukė veiklą 1993 m. liepos mėnesį. Ieškovė buvo privatizuota 1995 ir 1997 metais.
- 6 Kadangi neliko tikslo, dėl kurio įmonė buvo įsteigta, ji turėjo būti likviduota. Todėl ji pradėjo nutraukimo ir atsisakymo procedūras.
- 7 Nutraukimo procedūra siekiama uždaryti bei apsaugoti buvusius kasyklos įrenginius. Nutraukimo atveju bendrovė turi laikytis specialiųjų reikalavimų kasykloms, kuriais siekiama nustatyti, kokie darbai reikalingi buvusių kasyklų įrenginių saugumui užtikrinti.
- 8 Dėl atsisakymo procedūros koncesija pasibaigia anksčiau laiko. Ji leidžia koncesijos turėtojui išvengti iš specialios kasyklų tvarkos kylančių pareigų ir panaikina jo atsakomybę už bet kokią paviršiuje padarytą žalą.
- 9 Daugelis ieškovės kasyklų buvo uždarytos pagal 1980 m. gegužės 7 d. Dekreto 80-330 dėl kasyklų ir karjerų politikos (1980 m. gegužės 10 d. *JORF*, p. 1179) su pakeitimais nuostatas, tai 1996 m. konstatavo kompetentinga nacionalinė institucija.

- 10 Bet atitinkamas ministras nepatenkino prašymo dėl atsisakymo anksčiau laiko ir valdžios institucijos pagal 1994 m. gegužės 7 d. įstatymą 94-588, pakeičiantį kai kurias Kasyklų kodekso nuostatas ir Darbo kodekso L. 711-12 straipsnį (1994 m. liepos 16 d. *JORF*, p. 10239), toliau taikė kasyklų režimą. Todėl ieškovei išliko pareigos, susijusios su priežiūra ir viešaisiais darbais.
- 11 Be to, 1999 m. kovo 30 d. įstatymu 99-245 dėl su kasykla susijusios žalos ir uždarytų kasyklų pavojaus užkardymo (1999 m. kovo 31 d. *JORF*, p. 4767) atsakomybės prezumpcija kasyklų srityje buvo išplėsta numatant buvusio koncesininko amžinos atsakomybės prezumpciją. Šis įstatymas buvusiam kasyklos eksploatuotojui nustato ir pareigą mokėti kompensaciją valstybės dešimties metų išlaidoms padengti.
- 12 2000 m. kovo 3 d. neeilinio visuotinio akcininkų susirinkimo sprendimu pradėta ieškovės savanoriško likvidavimo procedūra.
- 13 Manydama, kad Prancūzijos valdžios institucijų atsisakymas leisti nutraukti koncesijas, o tai jai sukėlė naujų, nenumatytų ir neproporcingų išlaidų, pažeidė AP 4 ir 86 straipsnius, ieškovė 2001 m. vasario 9 d. pateikė Komisijai skundą, kurį šios institucijos generalinis sekretoriatas gavo 2001 m. vasario 21 dieną.
- 14 Savo skunde ieškovė tvirtino, kad nustatydamos jai „specialiai įvestą mokestį“ Prancūzijos valdžios institucijos pažeidė AP 4 ir 86 straipsnius. Ji Komisijos prašė

pagal AP 88 straipsnį nustatyti, kad Prancūzijos Respublika neįvykdė Sutartyje numatyto savo įsipareigojimo, ir jai nurodyti:

- „— pripažinti, kad *Lormines* bendrovė nebeturi koncesijų ir karjerų nuo jų faktinio palikimo dienos,

- pripažinti, kad nuo faktinio koncesijų ir karjerų palikimo dienos *Lormines* bendrovei nebetaikoma atsakomybės prezumpcija,

- *Lormines* bendrovei nebetaikyti jokių mokesčių dėl šių koncesijų ir karjerų,

- grąžinti *Lormines* bendrovei mokesčius, kuriuos ji sumokėjo nuo faktinio koncesijų ir karjerų palikimo dienos.“

- 15 2001 m. kovo 30 d. laiške, kurį ieškovės teisės patarėjas teigia gavęs 2001 m. balandžio 20 d., pasirašytame „Konkurencijos“ generalinio direktorato „Valstybės pagalbos II“ direktorato direktoriaus, Komisija atsakė taip:

„Turimų duomenų pagrindu Konkurencijos generalinio direktorato darbuotojai padarė išvadą, kad ši klausimą reglamentuoja ne Bendrijos teisė, o tik Prancūzijos teisė. Ginčijamos priemonės, susijusios su Prancūzijos valstybės nustatytomis sąlygomis, kurioms esant ūkio subjektai gali atsisakyti kasyklų koncesijų, nėra EAPB įmonėms specifinės įgyvendinančios priemonės. Jos priskirtinos saugos ir civilinės atsakomybės sričiai, kuri patenka į valstybių narių, o ne Bendrijos

kompetenciją. EAPB įmonėms taikomos valstybių dėl viešosios tvarkos, pavyzdžiui, saugos, civilinės atsakomybės ar aplinkos apsaugos nustatytos pareigos. Todėl iš to kylantys finansiniai kaštai negali būti laikomi pagal (AP) 4 straipsnio c punktą EAPB įmonėms „specialiai įvestu mokesčiu.“

Jei Jūs turite naujų priešingą teiginį pagrindžiančių įrodymų, aš būčiau dėkingas, jei kuo skubiau juos perduotumėte mūsų darbuotojams.“

- 16 2001 m. gegužės 9 d. laišku ieškovės teisės patarėjas atsakė į Komisijos laišką. Jis ir toliau teigė, kad AP 4 straipsnio c punktas buvo pažeistas nustatant „specialiai įvestą mokestį“ ir taikant jį tik toms įmonėms, kurioms taikoma EAPB sutartis. Be to, jis tvirtino, kad būta AP 4 straipsnio b punktui prieštaraujančios diskriminacijos.

„Kiek tai reikalinga dėl šios priežasties ir (AP) 35 straipsnio, aš Komisijos prašau nustatyti, kad Prancūzijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal (AP) 4 straipsnio b punktą ir 86 straipsnį.“

- 17 Jis taip pat paprašė, kad būtų imtasi tokių pat priemonių, kaip nurodyta jo 2001 m. vasario 9 d. skunde (žr. šio sprendimo 14 punktą).

- 18 2001 m. liepos 10 d. laišku, kurį ieškovės teisės patarėjas teigia gavęs 2001 m. liepos 19 d., pasirašytu „Įmonių“ generalinio direktorato „Įmonių politikos aplinkos

aspektai, gamtos išteklių ir specifinės šakos“ direktorato direktoriaus, Komisija atsakė taip:

„Savo 2001 m. gegužės 14 d. laiške Jūs alternatyviai nurodote, kad *Lormines* atžvilgiu taikyta (AP) 4 straipsnio b punkte numatyta diskriminacija. Šį klausimą išnagrinėjo mūsų darbuotojai. Akivaizdu, kad (AP) 4 straipsnio b punktas yra susijęs tik su EAPB produktų pardavimu. Bendros nediskriminavimo taisyklės taikymas buvo patikslintas (AP) 60 straipsnyje (pardavimo kaina) ir (AP) 70 straipsnyje (transportavimo kaštai). Todėl specialūs mokesčiai, taikomi dėl to, kad eksploatuojanti bendrovė atsisako kasyklos koncesijos, nepatenka į (AP) 4 straipsnio b punkto taikymo sritį.

Dėl kitų Jūsų skundo aspektų aš noriu Jus nukreipti į 2001 m. kovo 30 d. laiške pateiktą Konkurencijos generalinio direktorato atsakymą.“

Procesas ir šalių reikalavimai

- 19 2001 m. gegužės 9 d. ir liepos 31 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui ieškovė pateikė ieškinius, kuriems suteikti Nr. T-107/01 ir Nr. T-175/01.
- 20 2001 m. birželio 19 d. byloje Nr. T-107/01 Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui pateiktu atskiru pareiškimu atsakovė nurodė prieštaravimą dėl priimtumo pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 114 straipsnį. 2001 m. spalio 11 d. Pirmosios instancijos teismo nutartimi prieštaravimas buvo prijungtas prie pagrindinės bylos, nesprenžiant bylinėjimosi išlaidų klausimo.

- 21 2001 m. spalio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui pateiktu atskiru pareiškimu byloje T-175/01 atsakovė nurodė prieštaravimą dėl priimtumo pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 114 straipsnį. 2002 m. kovo 12 d. Pirmosios instancijos teismo nutartimi prieštaravimas buvo prijungtas prie pagrindinės bylos, nesprendžiant bylinėjimosi išlaidų klausimo.
- 22 2002 m. gegužės 29 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui pateiktu atskiru pareiškimu, kuriam suteikti Nr. T-107/01 R ir Nr. T-175/01 R, ieškovė paprašė taikyti laikinąsias apsaugos priemones. 2002 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartimi *Lormines prieš Komisiją* (T-107/01 R ir T-175/01 R, Rink. p. II-3193) šis pareiškimas buvo atmetas, nesprendžiant bylinėjimosi išlaidų klausimo.
- 23 2002 m. lapkričio 15 d. Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios kolegijos pirmininko nutartimi pagal Darbo reglamento 50 straipsnį bylos T-107/01 ir T-175/01 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimamas galutinis sprendimas.
- 24 Remdamasis pranešimu teismo posėdžiui, Pirmosios instancijos teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir kaip Darbo reglamento 64 straipsnyje numatytą proceso organizavimo priemonę pasiūlė atsakovei atsakyti į raštu pateiktą klausimą. Šis prašymas buvo patenkintas per nustatytą terminą.
- 25 Šalių pasisakymai ir atsakymai į Pirmosios instancijos teismo klausimus buvo išklaudyti 2004 m. vasario 18 d. posėdyje.

26 Byloje T-107/01 ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- pripažinti ieškinį priimtiniu,

- pagal AP 35 straipsnį panaikinti numanomą 2001 m. balandžio 21 d. Komisijos sprendimą, kuriuo ji atmetė jos 2001 m. vasario 21 d. skundą,

- subsidiariai ir alternatyviai pagal AP 33 straipsnį panaikinti 2001 m. kovo 30 d. Komisijos sprendimą, kuriuo ji atmetė tą patį skundą,

- iš Komisijos priteisti bylinėjimosi išlaidas.

27 Byloje T-107/01 atsakovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

- subsidiariai pagrindinį ieškinį pripažinti nepagrįstu ir atmesti, taip pat pripažinti, kad nereikia išnagrinėti subsidiaraus ir alternatyvaus ieškinio,

— iš ieškovės priteisti bylinėjimosi išlaidas.

28 Byloje T-175/01 ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį nepriimtiniu,

— pagal AP 35 straipsnį panaikinti numanomą 2001 m. liepos 9 d. Komisijos sprendimą, kuriuo ji atmetė jo 2001 m. gegužės 9 d. skundą,

— subsidiariai ir alternatyviai pagal AP 33 straipsnį panaikinti 2001 m. kovo 30 d. Komisijos sprendimą, kuriuo ji atmetė tą patį skundą,

— iš Komisijos priteisti bylinėjimosi išlaidas.

29 Dublike ieškovė subsidiariai Pirmosios instancijos teismo prašo panaikinti Komisijos sprendimą, nurodytą 2001 m. liepos 10 d. laiške.

30 Byloje T-175/01 atsakovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

- subsidiariai pagrindinį ieškinį pripažinti nepagrįstu ir atmesti,

- iš ieškovės priteisti bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

Teisinis pagrindas

- 31 Abiejose bylose ieškinio dėl neveikimo ir ieškinio dėl panaikinimo nepriimtinumą Komisija grindžia keliais pagrindais.
- 32 Reikia išnagrinėti pagrindą, paremtą tuo, kad ieškovė neturėjo teisės remtis AP 33 ir 35 straipsniais, nes ji nebuvo įmonė AP 80 straipsnio prasme, kadangi šis klausimas yra preliminarus ir bendras reikalavimams dėl neveikimo ir dėl panaikinimo.

Dėl įmonės sąvokos AP 80 straipsnio prasme

Šalių motyvai

- 33 Komisija teigia, kad ieškovė nėra įmonė AP 80 straipsnio prasme, nes ji nevykdė jokios EAPB sutartyje numatytos veiklos nei šių ieškinių pareiškimo metu, nei tuo metu, kai kreipėsi į Komisiją, ir net tuo metu, kai jai buvo nustatyti ginčijami mokesčiai. Ji pabrėžia, kad ieškovės pateikti duomenys nurodo, kad jos geležies

gavybos veikla baigėsi 1993 m. liepos 31 d. ir nuo 1999 m. gruodžio 31 d. ji nebeturi darbuotojų.

- 34 Ieškovė nurodo, kad Komisijos nurodomas pagrindas, jog ji nelaikytina įmone AP 80 straipsnio prasme, yra nepriimtinas pagal Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalį. Ji tvirtina, kad šis pagrindas buvo pateiktas tik atsiliepime į ieškinį byloje T-107/01, o ne atskirame pareiškime, kur nurodytas prieštaravimas dėl priimtimumo.
- 35 Ji priduria, kad Komisija šiuo pagrindu negali remtis, nes asmens teisė pareikšti ieškinį nebegali būti ginčijama teismo procese, kadangi Bendrijos institucijos su tuo sutiko per pirminę administracinę procedūrą (1974 m. spalio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Union syndicale ir kt. prieš Tarybą*, 175/73, Rink. p. 917 ir 1996 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sinochem Heilongjiang prieš Tarybą*, T-161/94, Rink. p. II-695, 34 punktas).
- 36 Dėl šio klausimo esmės ieškovė tvirtina, kad ji yra įmonė AP 80 straipsnio prasme, ir todėl turi teisę pareikšti ieškinį pagal AP 33 ir 35 straipsnius.
- 37 Ji mano, kad tik toks aiškinimas atitinka EAPB sutarties, kuri apima gamybos proceso visumą nuo patekimo į anglių ir plieno rinką iki realaus išėjimo iš jos, įskaitant gamybos nutraukimą, tekstą ir prasmę.

- 38 Ji taip pat pabrėžia, kad Komisijai skundžiamus mokesčius Prancūzijos Respublika jai nustatė dėl to, kad ji išgauna geležies rūdą ir yra verčiama išlaikyti keletą geležies kasyklų. Ji mano, kad ši sutartis turi ginti įmonę AP 80 straipsnio prasme, kurios anglies kasyklų koncesijos atsisakymo valstybė nepatenkino, nors tik šio atsisakymo patenkinimas jai leistų išeiti iš rinkos.
- 39 Posėdyje atsakydama į klausimą, kaip mokesčiai, dėl kurių ji skundžiasi, gali paveikti jos konkurencinę padėtį, nors ji nebevykdo veiklos, ieškovė nurodė, kad šie mokesčiai paveikia jos padėtį iki veiklos nutraukimo, nes visų pirma jei ji būtų galėjusi juos numatyti dar veiklos vykdymo metu, tada nebūtų perėmusi kitų koncesijų, o taip ji padarė. Šiuo klausimu ji pridūrė, kad su kasyklų uždarymu susiję mokesčiai turėjo būti numatomi jos veiklos metu, kad būtų įmanomi atidėjimai ir kitoks traktavimas mokesčių požiūriu. Be to, ji pareiškė, kad 1994 m. liepos 15 d. įstatymo įsigaliojimo metu ji dar turėjo rūdos.
- 40 Be to, ji priminė, kad Bendrijos teisė reglamentuoja pagalbą plieno pramonės įmonių uždarymo atveju. Ji nurodo, kad anglių ar plieno įmonės uždarymo atveju, kaip ir šiuo atveju, numatyti mokesčiai turi būti vertinami AEPB sutarties nuostatų požiūriu, nes išėjimo iš rinkos sąlygos, kaip ir visi tiesioginiai ar netiesioginiai kaštai, tenka įmonei.
- 41 Ji taip pat teigia, kad Pirmosios instancijos teismas jau pripažino, jog įmonė, kurios veikla nutrūko prasidėjus jos bankroto procedūrai iki pareiškiant ieškinį Bendrijos teismui, laikytina įmone AP 33, 35 ir 80 straipsnių prasme (1999 m. kovo 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Forges de Clabecq prieš Komisiją*, T-37/97, Rink. p. II-859).

- 42 Posėdžio metu ieškovė tvirtino, kad 1983 m. gegužės 17 d. Teisingumo Teismo sprendimu *CECA prieš Ferriere Sant'Anna* (168/82, Rink. p. 1681) ir 1990 m. vasario 22 d. sprendimu *Busseni* (C-221/88, Rink. p. I-495) taip pat buvo pripažinta, kad Aukščiausiosios valdžios institucija gali nurodyti, kad reikalavimai (atsiradę dėl rinkliavų pagal AP 49 ar 60 straipsnius arba baudų) būtų įtraukti į įmonių, kurios jau nutraukė veiklą, bankroto balansus. Ieškovė nurodo, kad nuoseklumo sumetimais šių reikalavimų įtraukimas į tokių įmonių bankroto balansus reiškia, jog tokia įmonė gali pareikšti ieškinį, remdamasi AP 33 ir 35 straipsniais.
- 43 Ieškovė taip pat nurodo, kad Komisija pripažino, jog geležies kasyklų uždarymo metu įmonės atžvilgiu valstybės priimtos priemonės EAPB sutartį turi atitikti net ir nutraukus kasyklų veiklą, nes šios priemonės yra susijusios su šioje sutartyje numatytos ekonominės veiklos vykdymu. Ji nurodo, kad Komisija tokioje situacijoje veikė pagal AP 95 straipsnį (1995 m. lapkričio 29 d. Komisijos sprendimas 96/269/EAPB dėl Austrijos pagalbos *Voest-Alpine Erzberg Gesellschaft mbH*, OL L 94, 1996, p. 17). Šis sprendimas buvo susijęs su pagalba, kurios dalis įmonėms, joms jau išėjus iš rinkos, buvo teikiama.
- 44 Komisija atsako, kad ji nepažeidė 1959 m. kovo 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nord prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją* (18/57, Rink. p. 89), kuriuo buvo pripažinta likviduojamos įmonės teisė kreiptis į teismą remiantis AP 33 straipsniu. Ji tvirtina, kad bet kuriuo atveju ši įmonė tęsė savo veiklą kaip ir anksčiau, o ieškovė jau daugiau nei dešimtį metų nebevykdė veiklos, kuri galėtų paveikti EAPB sutarties sričiai priskiriamų produktų rinką.
- 45 Komisija dar nurodo, kad yra nepagrįstas ieškovės argumentas, paremtas pagalbos plieno įmonių uždarymui buvimu. Ji nurodo, kad naujausias pagalbos plieno pramonei taisyklių kodeksas (1996 m. gruodžio 18 d. sprendimas Nr. 2496/96/EAPB, nustatantis valstybės pagalbos plieno pramonei Bendrijos taisyklės (OL L 338, p. 42),

apima tik pagalbą egzistuojančioms įmonėms, kurios galutinai nutraukia plieno gamybą. Šioje byloje nagrinėjamas ne pats pasitraukimo iš anglių ir plieno rinkos faktas, o padėtis gerokai vėliau po šio pasitraukimo.

- 46 Dėl ieškovės argumento, paremto šio sprendimo 41 punkte minėtu sprendimu *Forges de Clabecq prieš Komisiją*, atsakovė pažymi, kad, nepaisant šios įmonės bankroto, Nacionalinis teismas nusprendė, jog jos veikla turi būti tęsiama ją restruktūrizuojant ir atnaujinant.
- 47 Dėl sprendimu 96/269 paremto argumento atsakovė teigia, kad šios įmonės padėtis iš esmės skyrėsi nuo ieškovės padėties. Šiuo sprendimu buvo numatyta, kad geležies kasykla bus uždaryta. Tačiau tuo metu, kai buvo suteikta ši pagalba, įmonė tebetęsė gamybą.
- 48 Dėl Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalimi paremto ieškovės pagrindo Komisija nurodo, kad ji neprivalo visus savo pagrindus dėl priimtino nurodyti atskiru dokumentu pateikiamame prieštaravime dėl priimtino ir kad savo atsiliepime į ieškinį ji gali nurodyti kitų pagrindų dėl priimtino. Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva gali nagrinėti, ar nėra draudimų nagrinėti viešosios tvarkos požiūriu.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 49 Pirmosios instancijos teismas mano, kad prieš nagrinėjant Komisijos prieštaravimo dėl priimtino pagrįstumą reikia įvertinti pastarojo priimtinoumą. Reikia priminti,

kad šį prieštaravimą Komisija nurodė tik byloje T-107/01 pateiktame atsiliepime į ieškinį bei byloje T-175/01 pateiktame prieštaravime dėl priimtino.

- 50 Dėl ieškovės teiginio, kad asmens teisės pareikšti ieškinį nebegalima ginčyti teismo procese, jei Bendrijos institucijos to neginčijo pirminės administracinės procedūros metu, reikia pažymėti, kad šio sprendimo 35 punkte minėti sprendimai *Union syndicale ir kt. prieš Tarybą* ir *Sinochem Heilongjiang prieš Tarybą*, kuriais grindžiamas šis teiginys, su šiuo klausimu nėra susiję. Reikia konstatuoti, kad šios bylos aplinkybės skiriasi nuo tų, kuriomis buvo priimti šie sprendimai. Sprendimas *Union syndicale ir kt. prieš Tarybą* buvo susijęs su klausimu, ar Teisingumo Teismas yra kompetentingas nagrinėti tiesioginį ieškinį, profesinės sąjungos pateiktą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnį. Byloje *Sinochem Heilongjiang prieš Tarybą* taip pat nebuvo keliamas klausimas, ar atsakovas gali remtis prieštaravimu dėl priimtino teismo proceso metu, bet klausimas, ar ieškovas laikytinas juridiniu asmeniu EB 230 straipsnio prasme, turint omenyje, kad per administracinę procedūrę Bendrijos institucijos su juo elgėsi kaip su savarankišku juridiniu vienetu.
- 51 Dėl ieškovės pagrindo, pagal kurį Darbo reglamento 48 straipsnio 2 dalis, Komisijai nepateikus prieštaravimo dėl priimtino, draudžia atsiliepime į ieškinį byloje T-107/01 remtis tuo, kad ieškovė nėra įmonė AP 80 straipsnio prasme, reikia priminti, kad pagal Darbo reglamento 113 straipsnį Pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva gali bet kuriuo metu apsvarstyti, ar viešosios tvarkos požiūriu nėra draudimo tęsti bylos nagrinėjimą, tarp kurių teismo praktika pripažįsta ir Bendrijos teismo kompetenciją nagrinėti ieškinį (1980 m. kovo 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Valsabbia ir kt. prieš Komisiją*, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 – 228/78, 263/78 ir 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 ir 85/79, Rink. p. 907, 7 punktą ir 1998 m. birželio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Svenska Journalistförbunden prieš Tarybą*, T-174/95, Rink. p. II-2289, 80 punktą). Taigi Pirmosios instancijos teismo kontrolė neapsiriboja šalių nurodytais nepriimtino pagrindais (2002 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Comitato organizzatore del convegno internazionale prieš Komisiją*, T-387/00, Rink. p. II-3031, 36 punktą).

- 52 Šioje byloje Komisijos nurodytas nepriimtino pagrindas, tiek, kiek jis susijęs su ieškovės teise pareikšti ieškinį ir pasinaudoti kai kuriomis gynybos priemonėmis, iškelia viešąją tvarką grindžiamą klausimą ir pagal pirmiau minėtą teismo praktiką Pirmosios instancijos teismas jį gali nagrinėti savo iniciatyva (1997 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *EISA prieš Komisiją*, T-239/94, Rink. p. II-1839, 27 punktas).
- 53 Dėl prieštaravimo dėl priimtino pagrįstumo reikia pripažinti, kad AP 33 straipsnio antroje pastraipoje nurodyta, jog „(AP) 48 straipsnyje nurodytos įmonės ar asociacijos“ turi teisę tomis pačiomis sąlygomis iškelti bylą dėl joms taikomų individualių sprendimų ar rekomendacijų bei dėl bendrų sprendimų ar rekomendacijų, priimtų, jų nuomone, viršijant įgaliojimus ir turinčių joms įtakos. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką teisės subjektų, turinčių teisę pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, sąrašas šiame straipsnyje yra baigtinis, todėl jame nenurodyti asmenys neturi teisės pareikšti tokį ieškinį (1984 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Commune de Differdange ir kt. prieš Komisiją*, 222/83, Rink. p. 2889, 8 punktas, ir 2003 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Verband der freien Rohrwerke ir kt. prieš Komisiją*, T-374/00, Rink. p. I-2275, 33 punktas).
- 54 Taip pat reikia pažymėti, kad pagal AP 80 ir 81 straipsnius EAPB sutarties nuostatos yra taikomos tik gamyba anglių ir plieno srityje užsiimančioms įmonėms ir tik AP I priede nurodyti produktai laikomi „anglimi“ ir „plienu“ (2003 m. sausio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-334/99, Rink. p. I-1139, 77 punktas).
- 55 Taip pat ir ieškinyje dėl neveikimo pagal AP 35 straipsnį yra priimtinas tik tuo atveju, jei ieškovė laikoma įmone AP 80 straipsnio prasme (1961 m. liepos 14 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Vloeberghs prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 9/60 ir 12/60, Rink. p. 391, 422).

- 56 Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad nereikalaujama, jog ieškovė šį statusą turėtų ieškinio pareiškimo momentu (2002 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Plant ir kt. prieš Komisiją ir South Wales Small Mines*, C-480/99 P, Rink. p. I-265, 44 punktas).
- 57 Šiuo sprendimu Teisingumo Teismas atmetė Komisijos pagrindą dėl kasyklas eksploatuojančių įmonių pareikšto ieškinio nepriimtimumo, grindžiamą tuo, kad jos neįrodė, jog ieškinio pateikimo Bendrijos teismui metu dar vykdė anglių gavybą (37 ir 44 punktai).
- 58 Teisingumo Teismas pabrėžė, kad nebuvo ginčijama, jog AP 80 straipsnio prasme ieškovės laikytinos įmonėmis veiksmų, dėl kurių jos pateikė Komisijos atmetą skundą, momentu, ir nurodė, jog „tai, kad jos vėliau neteko šio statuso nepašalina jų intereso, kad būtų nustatytas konkurencijos taisyklių pažeidimas, padaręs joms žalos, kurį jos turėjo teisę apskusti, kai dar turėjo šį statusą“ (44 punktas).
- 59 Šioje byloje yra aišku, kad ieškovė nutraukė savo gamybinę veiklą 1993 m. liepos mėnesį.
- 60 Be to, 2001 m. vasario 9 d. ir 2001 m. gegužės 9 d. skundai Komisijai, dėl kurių kilo ši byla, yra susiję su 1994 m. liepos 15 d. Prancūzijos įstatymu 94-588 ir 1999 m. kovo 30 d. įstatymu nustatytais mokesčiais, kurių nebuvo tuo metu, kai ieškovė nutraukė savo veiklą.

- 61 Tokiu atveju reikia daryti išvadą, kad AP 80 straipsnio prasme ieškovė negali būti laikoma įmone, nes vien ta aplinkybė, kad 1994 m. liepos 15 d. Prancūzijos įstatymo įsigaliojimo metu ji turėjo rūdos, šios išvados nepakeičia.
- 62 Be to, kadangi mokesčiai, dėl kurių skundžiasi ieškovė, kyla iš nuostatų, atsiradusių jai jau nutraukus kasyklų veiklą, ieškovė nepatyrė tariamų EAPB sutarties pažeidimų padarinių dar būdama įmone AP 80 straipsnio prasme. Todėl jos skunduose skundžiami veiksmai nepaveikė Bendrijos anglių ir plieno rinkos.
- 63 To, kad ieškovė neturi įmonės statuso AP 80 straipsnio prasme, nepaneigia kiti jos argumentai.
- 64 Dėl ieškovės argumentų, grindžiamų tuo, kad EAPB sutartis turi apimti gamybos proceso visumą ir ekonominį ryšį tarp mokesčių, dėl kurių ji skundžiasi, ir jos ankstesnės veiklos, reikia nurodyti, kad nė vienas iš šių argumentų nepaneigia fakto, jog nei ieškovės skunduose ginčijamų veiksmų metu, nei tuo metu, kai ji kreipėsi į Komisiją dėl Prancūzijos Respublikos nustatytų mokesčių, priešingai nei reikalaujama AP 80 straipsnyje, ji nevykdė gamybinės veiklos anglių ir plieno srityje. Be to, tai nebuvo pažeidimai, kurie būtų galėję ieškovę paveikti tuo metu, kai ji dar turėjo įmonės statusą AP 80 straipsnio prasme.
- 65 Todėl negalima pritarti ieškovės argumentams, kad įmonė turi teisę naudotis EAPB sutarties nustatyta teismine apsauga iki pat realaus išėjimo iš rinkos. Kaip daugelį kartų priminė Bendrijos teismai, jie patys negali pakeisti Sutartimis nustatytos teismų sistemos (dėl EAPB sutartyje numatytų gynybos būdų žr. 1963 m. liepos 4 d.

Teisingumo Teismo sprendimo *Schlieker prieš Aukščiausiąją valdžios instituciją*, 13/63, Rink. p. 173, 186 punktą ir sprendimo *Verband der freien Rohrwerke ir kt. prieš Komisiją*, minėto šio sprendimo 53 punkte, 38 punktą).

- 66 Nors ieškinio Bendrijos teismams pareiškimo sąlygos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į veiksmingos teisinės gynybos principą, toks aiškinimas negali panaikinti EAPB sutartyje aiškiai numatytos sąlygos, nepažeisdamas joje Bendrijos institucijoms suteiktų įgalinimų (2003 m. kovo 28 d. Nutarties *Diputación Foral de Alava ir kt. prieš Komisiją*, C-75/02 P, Rink. p. I-2903, 34 punktą).
- 67 Ieškovės argumentų dėl viso gamybos proceso teisinės apsaugos pagal EAPB sutartį nuo patekimo į rinką iki realaus išėjimo iš jos, t. y. iki įmonės veiklos nutraukimo, taip pat nepagrindžia Bendrijos taisyklių pagalbos plieno įmonių uždarymo srityje egzistavimas. Komisija pagrįstai pabrėžia, kad naujausias pagalbos juodajai metalurgijai kodeksas (sprendimas Nr. 2496/96) skirtas dar veikiančioms įmonėms. Šio sprendimo 4 straipsnio 2 dalyje nurodoma, kad „pagalba įmonėms, kurios galutinai nutraukia savo EAPB juodosios metalurgijos produktų gamybą, yra suderinama su bendrąja rinka, jei <...> jos teisėtai gamino juodosios metalurgijos produktus iki atitinkamo pranešimo apie pagalbą pagal 6 straipsnį dienos <...>“. Iš šio sprendimo preambulės matyti, kad šios pagalbos leidimo tikslas yra „skatinti dalinį kasyklų uždarymą arba finansuoti galutinį mažiausiai konkurencingų EAPB įmonių veiklos nutraukimą“.
- 68 Dėl ieškovės argumento, kad šio sprendimo 41 punkte minėtame sprendime *Forges de Clabecq prieš Komisiją* Pirmosios instancijos teismas pripažino, jog bankrutuojanti įmonė laikytina įmone AP 80 straipsnio prasme, reikia pažymėti, kad tas sprendimas buvo susijęs su juodosios metalurgijos įmone, kurios veiklą, Komisijai

priimant sprendimą dėl pagalbos jai suteikimo, buvo bandoma atnaujinti, siekiant išvengti bankroto ir tęsti jos veiklą. Be to, tuo atveju 1996 m. gruodžio 18 d. Komisijos sprendimas buvo priimtas iki kompetentingo ūkinio teismo 1997 m. sausio 3 d. sprendimu paskelbto bankroto (atitinkamo sprendimo 6–11, 18 ir 19 punktai). Tokia padėtis iš esmės skiriasi nuo pastarosios bylos.

69 Dėl ieškovės argumentų, paremtų šio sprendimo 42 punkte minėtais sprendimais *CECA prieš Ferriere Sant'Anna* ir *Busseni*, pakanka pažymėti, kad šiose bylose buvo klausiama, ar Aukščiausiosios valdžios institucijos reikalavimai įmonių bankroto atveju jų balansuose gali būti laikomi privilegijuotais reikalavimais. Todėl reikia pasakyti, kad pastarosiose bylose spręstas klausimas nėra susijęs su mūsų atveju nagrinėjamu; ieškovė neįrodė, jog galimybė tokius reikalavimus įtraukti į įmonės AP 80 straipsnio prasmę bankroto balansą reiškia, kad ji turi teisę pareikšti ieškinį dėl panaikinimo. Be to, reikia pažymėti, kad tokie reikalavimai atitinka su jų veikla susijusias pinigines įmonių prievoles aukščiausiai valdžios institucijai.

70 Dėl sprendimo 96/269 reikia konstatuoti, kad jis leido suteikti pagalbą įmonei, kuri, kitaip nei ieškovė, dar veikė tuo metu, kai Komisija priėmė savo sprendimą (žr. šio sprendimo II punktą).

71 Tokiomis aplinkybėmis ieškovės argumentai dėl to, kad ją reikia laikyti įmone AP 80 straipsnio prasmę, turi būti atmesti.

72 Iš viso to, kas pasakyta, išplaukia, kad ieškovės ieškiniai turi būti atmesti kaip nepriimtini.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 73 Pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti atsakovės patirtas bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinius kaip nepriimtinius.**
- 2. Ieškovė atlygina bylinėjimosi išlaidas, įskaitant ir susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.**

Legal

Tiili

Vilaras

Paskelbta 2004 m. liepos 7 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius

Pirmininkas

H. Jung

H. Legal